

LOVEC

Osm mysteriózních případů s prvky thrilleru v koprodukčním televizním seriálu Lovec. Hlavním tématem příběhu je zlo, démoni mezi námi a boj s nimi. Nalezení a dopadení pachatele je nad možností běžných postupů policejního vyšetřování. Případy řeší lovec v podání Pavla Kříže, který pracuje pro tajný řád udržující rovnováhu mezi dobrem a zlem. Hlavní ženskou postavu hraje Jana Kolesárová. Lovec režiséra Jiřího Stracha tematicky navazuje na jeho úspěšné minisérie Ďáblova lest, Ztracená brána a seriál Labyrint.

režie: Jiří Strach // **scénář:** Tomáš Koňařík, Adam Doležal, David Ziegelbauer, Petr Hudský // **námět:** Tomáš Koňařík, Adam Doležal, Roland Kubina, David Ziegelbauer, Petr Hudský // **kamera:** Martin Šec // **zvuk:** Jiří Hruban, Robert Slezák, Lukáš Ujčík // **střih:** Vasilis Skalenakis // **hudba:** Ondřej Brzobohatý // **producent Trigon Production:** Patrik Pašš // **výkonná producentka TV JOJ:** Mária Vaneková // **kreativní producent TV JOJ:** Roland Kubina // **výkonné producentky ČT:** Romana Špíková, Karolína Vodičková // **kreativní producent ČT:** Jan Lekeš // **hrají:** Pavel Kříž, Jana Kolesárová, Jiří Dvořák, Ivo Gogál, Martin Stránský a další

JAN LEKEŠ: JSME PŘESVĚDČENÍ, ŽE MYSTERIÓZNÍ ŽÁNŘ SE UŽ V ČESKÉM MEDIÁLNÍM PROSTORU DOSTATEČNĚ ETABLOVAL, TAKŽE SI MŮŽEME HRÁT I O TROCHU VÍC NEŽ DŘÍVE.

Kreativní producent Jan Lekeš stojí za vznikem tak úspěšných televizních počínů, jako jsou Americké dopisy, Kukačky, Clona, Past, Zločiny Velké Prahy, Život a doba soudce A. K. či Smetana. U nejnovějšího osmidílného mysteriózního seriálu Lovec spojil síly s režisérem Jiřím Strachem.

V žánru mysteriózního krimi je nejvýraznějším tvůrcem Jiří Strach. Drží se Lovec nastavených mantinelů tohoto žánru, nebo vybočuje? Čím?

Lovec se těchto mantinelů drží a styl Jiřího Stracha určitě poznáme. Pokud seriál přece jen vybočuje, tak je to možná v odvaze. Nebojíme se jít v tomto žánru trochu dál, a místy dokonce lehce koketujeme s béčkovými thrillery. Jsme přesvědčeni, že mysteriózní žánr se už v českém mediálním prostoru dostatečně etabloval, takže si můžeme hrát i o trochu víc než dříve.

Na čem je postavený vztah mezi hlavními postavami, které v seriálu hrají Jana Kolesárová a Pavel Kříž?

Oba svede dohromady náhoda, u které se později ukáže, že vlastně žádnou náhodou nebyla. Alice (Jana Kolesárová) se snaží poznat pravdu o své minulosti, zatímco Tomáš (Pavel Kříž) se s tou svojí minulostí zase potřebuje vyrovnat. Jak už to tak ve filmech bývá...

Lovec je koprodukční, česko-slovenský seriál. Máte spočítáno, v kolika lokacích jste byli a kolik kilometrů jste najezdili?

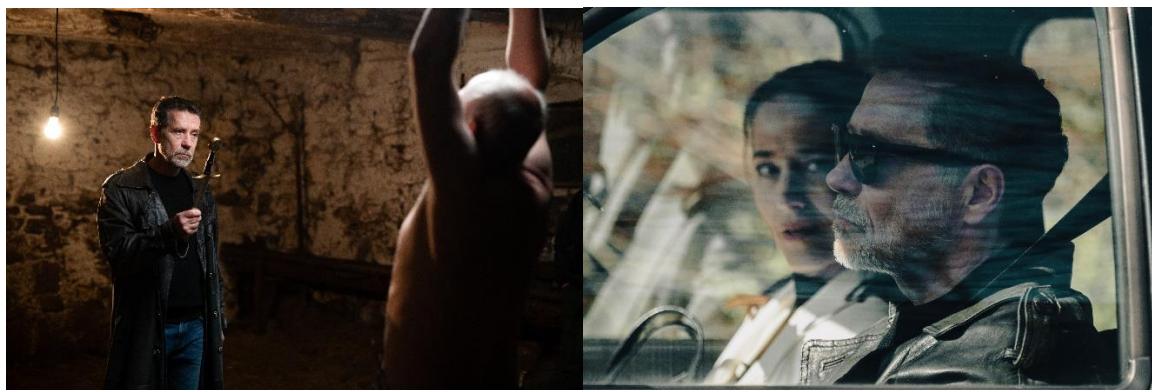
Určitě by se to spočítat dalo, ale myslím, že nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že to nikdo spočítáno nemá.

Která lokace byla nejzajímavější a čím?

Santiniho kostel v klášteře v Kladrubech. Nesouvisí to nijak s naším natáčením. Je prostě úžasný.

Jaká symbolika se ukrývá v kostýmech hlavních hrdinů, rekvizitách?

Tomáš je oblečen v černé. Je lovec, dělá pro svůj tajný řád špinavou práci. Alice je na začátku seriálu v bílém, dosud „panensky“ nedotčená setkáním se zlem. Ve chvíli, kdy se sama stává lovcem, začne se také oblékat do černé. Hlavní rekvizitou je dýka, kterou lovci zabíjí hostitele démonů – lidi posedlé zlem. Na dýce je vytepán kříž s kruhem – symbol, který má moc udržet démona pod kontrolou. Stejně symboly mají na těle vytetované i lovci, ale víc už prozrazovat nebudu...

REŽISÉR JIŘÍ STRACH: DĚLÁME POHÁDKU PRO DOSPĚLÉ, KTERÁ JE POSTAVENÁ NA TOM, ŽE SE LIDÉ MAJÍ BÁT.

Režisér Jiří Strach má tajemno rád, jak lze soudit z výčtu počinů s mysteriózní tematikou a diváci zase milují způsob, jakým jim ho filmový mág předkládá. Podepsaný je pod filmem Santiniho jazyk, minisériemi Ďáblova lest a Ztracená brána či třemi sériemi Labyrintu. Nyní je tu další „Strachovina“ - krimi seriál Lovec.

Máte nějakou svou definici žánru mysteriózní krimi?

Pohádka pro dospělé. Má to stejné zákonitosti. Přece víme, že žádní démoni, které my v Lovci vraždíme a chceme od nich zachránit svět, se tímhle způsobem neprojevují. Podobně jako nějaký hejkal nebo drak v pohádce. Děláme pohádku pro dospělé, která je postavená na tom, že se lidé mají bát. Když jsem natočil Labyrint a další, bavilo mě číst diskuse na webu a sociálních sítích ČT. Diváci se jednak hádali, kdo je vrah a jak to vlastně celé je, ale nejvíc mě bavilo, když tam ženy psaly: „Jsem sama doma, manžel je na noční a musela jsem nechat svítit v chodbě, abych vůbec usnula.“ Když to takhle funguje, je to pro mě jako pro režiséra největší zážitek a zadostiučinění. A dobré mysteriózní krimi musí mít ještě jednu věc. My tvůrci musíme naznačit, že máme nadhled a víme, že to je pohádka pro dospělé. Kdybychom ten nadhled neměli, vznikne normální béčko. Náhled je klíčový a vzniká humorem.

Pozná to divák?

Měl by to poznat. Sem tam podsuneme nějaký vtíp, kterým to obrátíme naruby, ale pořád jsme v žánru. V Lovci si hrajeme s tématem tajného církevního řádu, který má po staletí za úkol vymítat demony posvěcenou dýkou. Není to ten klasický církevní exorcismus. Máme tam scény z Vatikánu

s vysokými preláty, kteří o všem rozhodují. To má mysteriózní pohádkový přesah. Tohle je potřeba vnímat.

Takže další úspěšné mystery?

Věřím, že to lidi bude bavit, ale u tohoto žánru je to vždycky velká neznámá. Buď s tebou ti diváci jdou a uvěří tomu, anebo tu celou stylizaci uděláš tak, že se do toho nezakousnou jak do čerstvého chleba. Opět se to dá srovnat s pohádkou. Proč nejsou všechny pohádky geniální? Proč jen některé? Proč některé vypínáme a říkáme, že nás nebaví? S pohádkou pro dospělé je to podobné. Teď nevím, jestli ti diváci se mnou půjdou, s Labyrintem šli, se Ztracenou bránou šli. Doufám, že to správně trefíme a že i Lovec bude lidi bavit.

Lovec má osm příběhů, osm dílů.

Ale má to jeden celistvý oblouk s těmi hlavními figurami, s Pavlem Křížem a Janou Kolesárovou, který má velký vývoj. Není to detektivka, jako když koukáme na jednotlivé případy Columba. Tady to má seriálovou linku, kdy se Alice Černá v podání Jany Kolesárové stává jednou z těch lovců, exorcistů používajících posvěcenou dýku na zabíjení démonů. Má to velký vývoj, který nemůžu prozradit.

Neprozradíte, jestli to končí dobře jako pohádka?

To je ten rozdíl, tady se ty žánry rozcházejí. Pohádka musí mít jasný konec, dobro zvítězí nad zlem. Děti to tak potřebují. Mystery, aby zůstalo mystery, musí zůstat do jisté míry nevysvětlitelné. Nemůžeš vysvětlit mystery. Jak racionálně vysvětlíme demony? To nejde. To znamená, že je vezmeš do hry, ale v tom konci je musíš nechat divákovi neporazitelné a do jisté míry nevysvětlené. To mystery musí pokračovat, jinak by to nebylo mystery.

Když jste zmínil zabíjení, dýku. Zabíjíte pro to, abyste v seriálu zvítězil nad zlem?

Tím porážíš zlo. Spousta lidí to bude vnímat amorálním způsobem, ale definice téhle hry je o tom, že to zlo nemůžeš porazit jiným způsobem než tímto. To znamená, podobně jako princ zabije draka a bodne ho mečem a stíná mu všechny hlavy, protože není jiný způsob, jak draka porazit. Stejně tak se my v Lovci snažíme ty draky-demony porazit podobně brutálním způsobem, fyzicky je zlikvidovat. Není to vražda, je to zabití démona. To, že je ten démon nastěhovaný v lidech, kteří za to nemohou, to je jiný příběh.

Zmínil jste Janu Kolesárovou, Pavla Kříže. Jsou spolu před kamerou ve vašem Lovci poprvé?

Nevím, jestli spolu hrají poprvé. Ale že by měli takhle silné party a byli spolu v hlavní roli osmidílného seriálu, to si myslím, že ještě nebylo.

Jak spolu fungují?

Pavla Kříže znám dlouho a dožrál do úžasného věku. Chlapi umí stárnout do charismatu. Kdy se na něj udělá záběr, on se jen podívá a je tam všechno. Podobně jako to měl Rudolf Hrušínský. S Pavlem spolu točíme léta menší i větší role, ale nikdy jsem mu nedal hlavní roli, protože všechno hrál Ivan Trojan nebo Jiří Dvořák. Teď se naskytla možnost u Lovce a řekl jsem si, že to je přesně ono. Do toho Jana Kolesárová, s tou jsme se také dlouhou dobu obcházeli. Je to krásná žena a skvělá herečka, ale celé roky dostáváš do ruky scénáře, kde tu roli prostě nemá, no tak jí to nemůžeš dát. Tady to vyšlo. Skvělé je, že Jana léta žije v Los Angeles a Pavel emigroval ještě před revolucí a žije v Kanadě a oba jsou tím zámořským světem načichlí. Jednak tam pracují, točí tam filmy a k tomu žijí v tom prostředí, koukají na televizi, vidí, jak tam herci hrají. Oni mi sem přinesli zámořský styl herectví a jsou skvělí.

Jaké je být v tom ponořený, mezi demony, zlem a dobrem?

Úplně v pohodě tím, že víš, že je to hra, je to jen jako. Není to třeba jako film Operace Silver A, kde točíš reálný osud lidí, kteří byli živí a pak je nacisti popravili. To se točí mnohem hůř, protože víš, že to je pravda. Noříš se do osudů lidí, kteří byli skuteční, to neobejdeš.

Proč se do toho tajemna a boje s démony stále pouštíte?

Možná to vnímám jako takovou „Strachovinu“. Tak tomu lidé říkají, už jsem to četl v diskusích. To mi přijde hezké. Baví mě to dělat, protože se člověk dostane na spousty míst a do spousty prostředí, protože tohle nenatočíš na chodbě v paneláku.

Na která zajímavá místa jste se se štábem dostali?

V Lovci se s námi diváci dostanou do klášterů a na místa, kam se běžně nepodíváte. Kladruby jsou úžasné, Chotěšov byl přenádherný. Na Slovensku kousek od Trnavy byla krásná lokace, klášter svaté Kateřiny. To jsou fantastická místa, kde ty obrázky do kamery padají skoro samy.

Proč by se diváci měli dívat na Lovce?

Protože je to zase tak trochu jiná „Strachovina“! Kdo má rád tohle tajemno a kdo má rád mystery a komu se líbil Labyrint nebo Ztracená brána, tak ať Lovci dá šanci.

JANA KOLESÁROVÁ: KRVAVÉ HORORY MĚ NEBAVÍ, ALE MILUJU, KDYŽ SI V TEMNÝCH PŘÍBĚZÍCH A DĚSIVÝCH SCÉNÁCH MŮŽU NAJÍT TROCHU HUMORU

Už několik let žije ve Spojených státech, ale do Čech nebo na rodné Slovensko se Jana Kolesárová vrací pokaždé, když dostane zajímavou roli ve filmu či v televizi. Tu nejnovější dostala od režiséra Jiřího Stracha v seriálu Lovec. Hraje ženu, která bojuje se zlem.

Vaše postava se jmenuje Alice Černá, ale v prvních dílech seriálu Lovec máte na sobě poměrně často bílé oblečení...

Takhle je to opravdu jen na začátku a později se barva mých kostýmů trochu mění do temnějších odstínů. Snažím se přizpůsobit a sladit se s lovci démonů. Později v ději tedy přechází mé oblečení z bílé do šedé a až do černé. Objevím v sobě exorcistické a jiné psychotronické schopnosti a jsem častěji a častěji zvaná k vyšetřování mysteriózních případů. Pavel Kříž coby Tomáš Lang je mým mentorem a zaučuje mě v oboru exorcismu.

Natáčení seriálu Lovec bylo intenzivní a věnovala jste mu výraznou část svého života. Teď se blíží jeho premiérové uvedení. Jaká vzpomínka zůstala?

Byla to pro mě krásná jízda, zaprvé po stránce příběhu, protože je unikátní, netradiční. Není to typická kriminálka, je to vlastně trochu pohádka, trochu horor, trochu mysterium a nabízí prostor pro fantazii, což je samozřejmě pro herce velmi lákavé. A za druhé, protože jsme navštívili se štábem a kolegy nejkrásnější místa České republiky a Slovenska. Každý díl má jiné prostředí, jiný děj. Byli jsme takovými hosty, výletníky v překrásných lokacích. V neposlední řadě je také skvělý tým Lovce, tedy Pavel Kříž, Jiří Strach a všichni okolo. Lovec byl zkrátka projekt snů.

Vrátím se o dva roky zpět, kdy jste dostala první scénář. Jakou představu o své postavě jste si po přečtení udělala?

Je to širokospektrální multidimenzionální projekt. Bylo úžasné si to číst, vidět ten příběh už někde v mysli. Věděla jsem, že Jiří Strach je mistr svého řemesla v tomto žánru, tak jsem se těšila dvojnásob. Byla to taková vzrušující radost.

Co vás na scénáři zajímalo nejvíc, o čem jste si chtěla s režisérem Jiřím Strachem před natáčením promluvit?

Lovec vstupuje do světa, který není úplně reálný, objevuje se v něm hodně symboliky, metafyziky, tak mě zajímalo, jak to pojmut. Jak se projevuje člověk, který do sebe vpustí démona, zlo. Jak se chová, aby to nebylo přehnané nebo parodující. Probírali jsme i to mysterium v tom, aby to mělo celou dobu stoupající tendenci a příběh člověka držel v silném napětí.

Co jste dodala do té postavy navíc, co třeba ve scénáři nebylo, co jste chtěla, aby Alice měla?

Každá postava ze mě vychází. Chtěla jsem, aby to především byla žena, která je samonosná, sebevědomá. Alice má svou práci ráda, zároveň se dostane do úplně jiné a pro ni nové pozice, tak jsem se snažila, aby tam byla i lidskost, křehkost, zvědavost. Bavilo mě nacházet její ženské skryté stránky, aby to nebyl jen fantazijní produkt nebo bytost, která disponuje nadpřirozenými schopnostmi a je vyháněčkou démonů. Miluju, když i v těchto temných a velmi vážných příbězích najdu humor i přesto, že se odehrává děsivá scéna. A naštěstí to tak má Pavel Kříž i Jiří Strach.

Vaše postava přichází do příběhu a už si s sebou nese poměrně významné trauma z dětství. Dojde k nějakému vysvětlení?

Dojde a pochopí, co se vlastně stalo. Celé svoje dětství, dospívání a dospělost prožila ve lži. Hodně věcí se událo jinak, než si myslela a než jak jí byly interpretovány.

Vaše Alice Černá, to je poměrně úspěšná zaměstnankyně ve velké pojišťovně, která se v jeden okamžik začne poměrně často dostávat do kontaktu se zlem...

Nepotkává ovšem to vědomé zlo lidí, spíš oběti démona. Kdybychom to nějak globalizovali, démon může být v každém z nás. V Lovci jsou ty postavy posedlé démonem, který z nich musí být nějakým způsobem vymeten. Když se podaří démona odstranit, je to vlastně dobrý člověk. S tím se moje postava potkává. Ale naráží také na nevysvětlitelné jevy, a to nabízí velký prostor pro fantazii. Není třeba ve všem hledat absolutní logiku. Jsou tam otázky, na které si ani my častokrát neumíme logicky odpovědět.

Jak často je vaše postava vystavená démonům, kteří se ji pokouší strhnout na stranu zla?

Údajně mám v sobě démona, kterého mám pod kontrolou, takže mě neovládá, v tom je moje jakási vyšší moc. Vždy se snažím vymítat demony v jiných lidech milosrdně, protože vím, že za své jednání nejsou zodpovědní. Snažím se je pochopit. Jsou ovládaní zlem. Soucit se u mé postavy často projevuje, zatímco u lovců démonů ne. Oni jsou stroží, mají řád, mají svá pravidla. Jsou nekompromisní.

V příběhu hraje velkou roli strach, který otvírá brány pro démona. Čeho se bojíte vy?

Často se bojím svých myšlenek, protože si myslím, že ty vás dokážou zavést někam, odkud není lehkého návratu. Je potřeba se se svými myšlenkami co nejvíc přátelit.

Když si koupíte lístek do kina nebo si večer sednete před televizi, chcete se bavit, nebo se nechat strašit?

Horory moc v oblibě nemám. A ty hodně krvavé už vůbec ne. Psychologické filmy, dobře vystavěné linky, na to se ráda podívám. Když člověk zažívá vnitřní napětí a trochu strach, to ano. Pak mám ráda dobré, inteligentní a hluboké příběhy, které vás rozpláchnou, rozesmějí, dojmou. Primární strach ale nevyhledávám.

Žádný Vřískot...

Nene, vůbec! Ani krev, ani příšery, ani sci-fi záležitosti. To nejsou moje žánry.

S Pavlem Křížem budete novou, neokoukanou dvojicí v českém televizním prostředí. Jaký je to parták?

Pavel má jednu vzácnou vlastnost, a to že umí být ve své podstatě až dítě. Duchovně nestárnoucí muž, má rád pozitivno, radost, není zatížený stěžováním, je to profík. Svůj život si užívá, má ho rád. Opravdu jsme si sedli. U těchto dlouhodobějších projektů, kterým Lovec byl, je to důležité. Je velká úleva, když dojde k herecké i osobnostní kompatibilitě. A hlavně je skvělé s ním být jak před, tak za kamerou, máme si co říct. Možná i naše soukromé životy mimo Evropu nás spojují.

On vám dává tipy, co vidět v Kanadě, a vy jemu, která místa navštívit v Kalifornii?

Samozřejmě vedeme tyto debaty. Kanadu miluji, mám tam kamarády, i Pavel má svoje propojení s Amerikou. Umíme si o svých nových domovech dobře popovídat.

Jak definujete Jiřího Stracha?

Je to laskavý humorista. Miluje být vtipný a má velký smysl pro humor, takový ten nadstandardní, velmi sofistikovaný humor. Až to někdy jde možná do lehkého sarkasmu a ironie. Lidé umí být vtipní až zákeřně nebo zesměšňujícím způsobem a Jiří má tu krásnou vlastnost, že je jeho humor vždy laskavý. To je něco velmi vzácného. Jiří je pohodový, není žádný cholerik, je lidský. Nemám ráda křik a výpady na natáčení. Je vizionář a má to celé v hlavě nakreslené. Mám v něj velkou důvěru.

PAVEL KŘÍŽ: MÁM RÁD, KDYŽ TVŮRCI KRIMINÁLNÍCH SERIÁLŮ NABÍZEJÍ NĚCO, CO JE ODLIŠÍ OD OSTATNÍCH. V PŘÍPADĚ LOVCE JE PŘIDANOU HODNOTOU MYSTERIÓZNOST

Letos na podzim se na obrazovky České televize vrací herec Pavel Kříž. A to hned ve dvou nových projektech režiséra Jiřího Stracha – druhé pokračování minisérie Docent už mělo premiéru v září, mysteriózní kriminální seriál Lovce ji bude mít v listopadu.

Jeden z hlavních protagonistů Lovce za každých okolností obléká dlouhý kožený kabát. Jak jste si zvykl na tuhle součást kostýmu, která je pro vaši roli tak výrazná?

Zvykl, oblíbil jsem si ho a jsem za něj rád, speciálně při scénách v kláštrech, kde je zima. Myslím, že to byla dobrá volba, když jsem si ho všiml při kostýmních zkouškách v Bratislavě na Kolibě. Mám rád, když je nějaká část kostýmu pro danou postavu typická. A jelikož je Lovce mysteriózní kriminální seriál, tak tam taková výrazná součást kostýmu patří. Zařazuje to tu postavu v žánru a charakterizuje ji. To je on, to je Tomáš Lang.

Co je pro Langa, tedy vedle kostýmu, podstatné?

Je to určitá tajemnost. Není jasný na první pohled, protože něco skrývá. Líbilo se mi, že dialogy nejsou v Lovci napsané jako klasický slovní ping-pong. Máme tam samozřejmě takové scény, ve kterých je nutné některé věci prostřednictvím dialogu divákům osvětlit, ale Tomáš Lang většinou moc ukecaný není. To spíš obstarává Alice Černá v podání Jany Kolesárové. Má to svůj důvod. Lang si s sebou dějem nese smutek a tajemnost.

Jak intenzivně jste potřeboval znát rozsah jeho tajemna?

Hodně. Nedá se být jen tak bezdůvodně tajemný, musíte mít informace o tom, proč tomu tak je. I v běžném životě máte něco, co skrýváte, něco, co nechcete, aby se lidé o vás dozvěděli.

Takže toho o své postavě potřebuji vědět od scenáristy co nejvíc, i když se některá tajemství třeba projeví v ději seriálu až později.

Naznačíte?

Nemůžu nic prozrazovat. To je právě to tajemství, které se dozví ten, jenž s Lovcem vydrží až do konce.

Jaké poslání má v příběhu Tomáš Lang?

Najít, lokalizovat a zlikvidovat zlo. Speciální dýkou uvězní démona v lidském těle, aby už nemohl dál škodit. Lang není exorcista. Kdybych to zjednodušil, on je zabiják démonů. Nájemný vrah na demony, jejich likvidátor.

Mám vás zařazeného jako herce, který si své filmové i televizní role velmi důkladně vybírá. Co rozhodlo o tom, že váš další projekt má název Lovec?

Samozřejmě je to režisér Jiří Strach, se kterým jsem pracoval už několikrát. Od snímku Na zámku, dobového dramatu Vůně vanilky, které mám moc rád, přes ty mysteriózní věci, jako je druhá řada Labyrintu nebo Tajemná brána. Také mě zaujal scénář Lovce. Je to osm nezávislých kriminálních případů, které spojuje jeden společný prvek. U Lovce je to nadstavba, která není vždycky obvyklá, a snad ho to aspoň trošku odliší od ostatních kriminálních seriálů. Vyšetřujeme vraždy, které spáchal někdo, kdo je posedlý démonem.

A kdo je tím démonem?

Vysvětluju si to tak, že ať už někdo věří na demony, nebo nevěří, je to zlo. Někdo, kdo vraždí, musí v sobě mít nějaké zlo a v Lovci ho nazýváme démonem. Pak mě samozřejmě bavilo natáčení po celé České republice a na Slovensku v reálných kulisách. Za kamerou byl skvělý Martin Šec, tak věřím, že Lovec bude zajímavý i po vizuální stránce.

Lovec má osm dílů. Tolik podob bude mít zlo v ději seriálu?

Osm dílů, osm vražd, osm démonů. Každý případ se odehraje někde úplně jinde. V horách na Slovensku, pak zas v Praze nebo na jižní Moravě. Kauzy spolu nesouvisí. Úloha Tomáše Langa je člověka ovládaného démonem najít a zlo v něm uvěznit. Pomáhá mu úžasná kolegyně, která je exorcistkou a dokáže demony z těl vymítat. Hraje ji Jana Kolesárová.

Jak často se večer doma podíváte na seriál, který staví na mysteriózním příběhu?

Když je něco zajímavě udělané, rád se podívám. Nemusí to být mystery, může to být třeba kriminálka s nadhledem, humorem, ale mám rád, když v rámci jakéhokoliv žánru dostanu něco navíc, nějakou přidanou hodnotu.

